

Sygn. akt VI Ka 225/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Sędziowie SO Klara Łukaszewska

SSR del. do SO Grzegorz Stupnicki (spr.) Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2014r.

sprawy R. B.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 5 marca 2014 r. sygn. akt II K 582/13

uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. B. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Zgorzelcu do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 225/14

UZASADNIENIE

R. B. został oskarżony o to, że :

w dniu 26 stycznia 2013 roku w C. rejonu (...) na drodze publicznej ulicy (...), kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 5 marca 2014r. /sygn. akt II K 380/09/ :

I. uniewinnił oskarżonego R. B. od popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny i zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego R. B.. Powołując się na przepis art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść a polegający wyrażeniu przez Sąd błędnego poglądu, że dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności nie dają podstaw do przyjęcia, że oskarżony znajdując się w stanie nietrzeźwości poruszał się w ruchu lądowym, w sytuacji gdy

ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że na odcinku tym taki ruch się odbywa, albowiem jest to jedyna droga dojazdowa do posesji oskarżonego z drogi głównej. W uzasadnieniu apelacji skarżący zarzucił nadto, że „nie sposób uznać, iż oskarżony co najmniej nie usiłował w dniu 26 stycznia 2013r. w C., rejonu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierować pojazdem marki O. (...)o nr rej. (...)po drodze publicznej o nr (...)na ulicy (...)”.

Stawiając powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zarzut apelacji częściowo jest uzasadniony, co czyni zasadnym również wniosek w niej zawarty.

Z uzasadnienia apelacji prokuratora wynika, że kwestionuje on ustalenia Sądu I instancji negujące zarówno przyjęcie, iż oskarżony, znajdując się w stanie nietrzeźwości i kierując samochodem poruszał się w „ruchu lądowym” jadąc drogą dojazdową do drogi publicznej jak również, iż nie usiłował on wówczas kierować tym pojazdem po drodze publicznej o nr (...)na ulicy (...). Sąd ten ustalił bowiem, że R. B. rzeczywiście kierował samochodem będąc w stanie nietrzeźwości po drodze dojazdowej do drogi publicznej o nr (...)na ulicy (...), ustalając jednocześnie, iż ta droga dojazdowa nie jest ani drogą publiczną (bądź strefą zamieszkania lub strefą ruchu) ani nawet miejscem, gdzie odbywa się ruch lądowy w rozumieniu art. 178a § 1 k.k.

Ta część apelacji, wskazana w petitum zarzutu, jest oczywiście niezasadna.

Sąd I instancji drobiazgowo w tym zakresie przeprowadził postępowanie dowodowe oparte nie tylko na wyjaśnieniach samego oskarżonego ale także na niekwestionowanych co do tej okoliczności (także w zarzutach apelacji) zeznaniach świadków M. P. i R. P. a nade wszystko opinii biegłego z zakresu geodezji (k.125). Następnie w oparciu o te dowody Sąd meriti prawidłowo ustalił, że droga, którą poruszał się R. B., stanowiła prywatną działkę gruntu należąca bez mała w całości do niego oraz jego szwagra R. P. i służyła wyłącznie, po tym jak w marcu 2012r. R. P. zakończył prowadzenie swojej działalności gospodarczej polegającej na skupie złomu, dla nich jako droga dojazdowa do ich posesji. Trafnie Sąd Rejonowy uznał, że skoro z tej drogi dojazdowej korzystali jedynie domownicy dwóch posesji tj. nieruchomości należących do R. B. oraz jego szwagra R. P. nie można uznać, iż na tej drodze odbywał się ruch lądowy w rozumieniu art. 178 a § 1 k.k. Argumenty przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku były w tym zakresie rzeczowe i należyte uzasadnione, toteż co od tych okoliczności Sąd Okręgowy w całości je podziela. Podkreślić należy, iż pojęcie „ruchu lądowego” obejmuje swoim zakresem drogi publiczne, strefy zamieszkania oraz wszelkie miejsca ogólnodostępne, na których odbywa się rzeczywisty ruch pojazdów, zaś bezsprzecznie nie zalicza się do nich miejsc, w których dopuszczone jest do ruchu tylko wąskie grono osób (por. postanowienie SN z dnia 15 grudnia 2011r. w sprawie II K.K. 184/11, OSNKW z 2012 roku, Nr 1, poz.11, za Lex 1112335). Skoro zatem na drodze dojazdowej, którą poruszał się R. B. „dopuszczone do ruchu” było tylko wąskie grono osób – tj. domowników oskarżonego oraz mieszkającego w sąsiedztwie jego szwagra R. P. zarzut apelacji Prokuratora, iż na tej drodze dojazdowej odbywał się ruch lądowy był oczywiście niezasadny.

Zgodnie z ukształtowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego i sądów powszechnych zarzut podniesiony nie w petitum, ale dopiero w uzasadnieniu skargi odwoławczej, może być przedmiotem oceny, ponieważ granice odwołania wyznacza treść całego środka odwoławczego, jeżeli z niej wynika (bądź da się wywieść) zamiar skarżącego (tak. wyrok SA w Krakowie z dnia 18 kwietnia 2012 r., w sprawie II AKa 54/12. KZS 2012/6/33).

Z tych też powodów Sąd Okręgowy był nie tylko uprawniony ale także zobowiązany odnieść się do wyrażanego w uzasadnieniu apelacji zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego poprzez pominięcie, iż oskarżony co najmniej usiłował w dniu 26 stycznia 2013r. w C., rejonu (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,75 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierować pojazdem marki O. (...)o nr rej. (...)po drodze publicznej o nr (...)na ulicy (...).

Temu zarzutowi apelacji Prokuratora nie można odmówić słuszności. Dokonując ustaleń faktycznych w sprawie Sąd Rejonowy uznał za wiarygodne zeznania funkcjonariuszy Policji M. Ś.i D. T., za wyjątkiem błędnego przyjęcia przez nich, iż miejsce w którym zatrzymali oskarżonego R. B.stanowiło drogę w której odbywał się ruch lądowy (k.148 akt sprawy). Z zeznań tych świadków wynika, iż R. B.kierując samochodem w stanie nietrzeźwości chciał wjechać na drogę publiczną nr (...)na ulicy (...)w C., lecz na widok oznakowanego radiowozu Policji zatrzymał ów pojazd, nie wjeżdżając na tą drogę. Dodać przy tym należy, iż M. Ś.(k.67 akt sprawy) oraz D. T.(k.67 akt sprawy) jednoznacznie wskazali miejsce do którego dojechał R. B.tj. wskazali, że oskarżony dojechał już do drogi głównej, przy czym M. Ś.zapewnił, że oskarżony był już „na asfalcie”. Z dokumentacji fotograficznej wykonanej podczas oględzin (k. 71 akt sprawy) jednoznacznie wynika, iż zjazd z drogi publicznej jest pokryty asfaltem jedynie ma stosunkowo krótkim odcinku, w bezpośredniej bliskości drogi publicznej. Uznając zatem za wiarygodne te zeznania M. Ś.i D. T.Sąd I instancji całkowicie je pomógł i nie rozważył, czy R. B.kierując samochodem w stanie nietrzeźwości, chcąc wjechać na drogę publiczną nr (...)na ulicy (...)w C.co najmniej nie usiłował kierować pojazdem w stanie nietrzeźwości jadąc drogą publiczną a zatem, czy jego zachowanie – zmierzające bezpośrednio do dokonania czynu z art. 178 a § 1 k.k. – nie zatrzymało się na stadium usiłowania. Wskazać przy tym należy, iż dla oceny bezpośredniości zmierzania do dokonania, jako znamienia usiłowania, przydatne jest zawarte w art. 16 § 1 k.k. określenie przygotowania. Zgodnie z tym przepisem przygotowanie polega m.in. na podjęciu czynności mających "stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania". Jeżeli w "pochodzie przestępstwa" czyn wykracza poza granice przygotowania wyznaczone treścią art. 16 k.k., to stanowi on co najmniej usiłowanie popełnienia przestępstwa, bowiem między przygotowaniem a usiłowaniem nie istnieje "pole niczyje" (tak wyrok SA wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia z dnia 14 lutego 2013 r. w sprawie II AKa 4/13, za LEX nr 1289606).

Nie można zatem było odmówić zasadności zarzutu apelacji wyrażonego w uzasadnieniu apelacji, iż Sąd Rejonowy nie rozważył, czy R. B.kierując pojazdem w stanie nietrzeźwości, jadąc drogą dojazdową, nie usiłował kierować tym pojazdem po drodze publicznej o nr (...)na ulicy (...).

Wskazane powyżej wady przeprowadzonego postępowania, w zakresie pominięcia w ustaleniach faktycznych zeznań funkcjonariuszy Policji M. Ś.i D. T.mogły mieć bezpośredni wpływ na prawidłowość dokonanych ustaleń faktycznych. Aktualnie w postępowaniu odwoławczym nie sposób przesądzić czy zaskarżony wyrok jest wyrokiem słusznym, a zatem musiał on zostać uchylony, a sprawa jeszcze raz winna być przedmiotem rozpoznania w toku postępowania w pierwszej instancji.

Rozpoznając ponownie sprawę Sąd I instancji przeprowadzi postępowanie dowodowe w niezbędnym dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy zakresie należycie uwzględniając zalecenia zawarte powyżej a po wyczerpującym rozważeniu jego rezultatów orzeknie w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane mu przestępstwo.